

Diari portaveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

La fòbia anti-esquerrana

Els elements caiguts en desgràcia en l'apreci i adhesió del poble, políticament, senten una fòbia mai vista contra l'Esquerra Republicana, el partit majoritari català, com diuen ells.

No respecten sisquera el que haurien de respectar, tant sols pel lloc que ocupa: Macià, la figura excelsa i venerable de l'home que encarna l'actual moment històric de Catalunya. Es encara prematur per fer la crítica històrica del que haurà estat Macià per Catalunya, però sense apassionament ens permetem dir que, ara com ara, no li veiem substituït. Adhuc si creguéssim en la Providència, diríem que ha estat per Catalunya, en els actuals moments, des de la proclamació de la República, un home providencial; fou ell qui proclamà la República Catalana, i gràcies a ell hem vist restaurada l'antiga Generalitat. Hi ha qui veu, en Macià un poder taumatúrgic que ha fet redreçar tot el poble, i l'ha unit per la causa de Catalunya; ha conquistat per la nostra causa la gran massa treballadora que se'n trobava divorciada, i ha obtingut àdhuc l'adhesió dels espanyols no catalans residents a Catalunya.

Aquesta gesta memorable i corpredora de Macià i els seus seguidors, els homes de l'Esquerra Catalana, no ha dit res als qui, per damunt de tot, senten la fòbia anti-esquerrana. Adhuc li ha estat regatejada per "La Veu de Catalunya" i altres periòdics de la Lliga dient que ells també pugneren pel mateix en quant a obtenir l'adhesió dels espanyols no catalans residents a Catalunya, etc. Està bé, però, ho haurien obtingut? S'hauria produït a la nostra terra, sota l'ègida de la Lliga, l'efusió, que s'és produïda sota l'ègida de Macià? Ens permetem dubtar-ne, i no ja dubtar-ne, sinó descartar-ho de ple si es tracta de fer-nos passar que ells també, els fracassats polítics de la Lliga, haurien obtingut l'adhesió màxima del poble de Catalunya, sobretot de l'estament obrer.

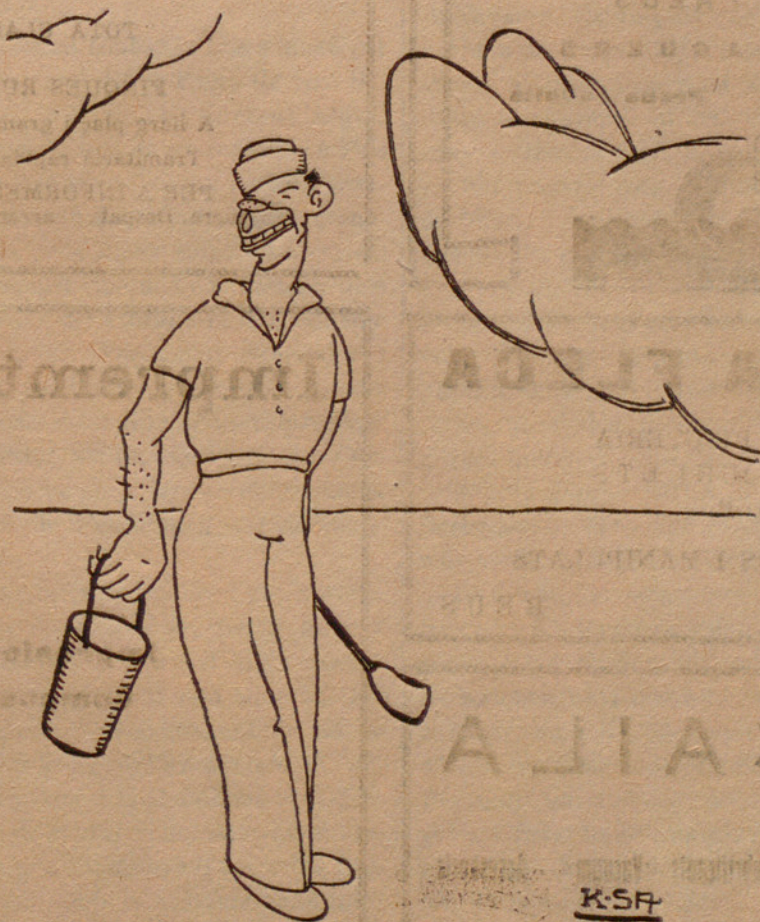
A Reus d'engà de les eleccions, que tingueren l'audàcia de publicar un Manifest contra Macià, fruit del despit, un conglomerat

d'homes sense una política definida, una política de panell que va de la dreta a l'esquerra a la caça de posicions polítiques ventajoses, que, aquells alludits elements, no perdonen ocasió de tirar contra Macià, des de llur òrguen en la premsa, i contra l'Esquerra Catalana. Aquesta tasca, que no volem qualificar, perquè tenim por d'cedir-nos, és secundada alegrement per "Diario de Reus", que, sense anar més lluny, en el número d'ahir, publica un editorial signat per un jovineel, deixeble d'aigun capellà trabucaire i cavernari, en el qual, sota el títol "Un mal camí" barbaritza de mala manera contra l'Esquerra Catalana i contra totes les Esquerreres a les quals nega condicions per governar, felicitant-se del sentit polític de Madrid en les darreres eleccions, dient, entre altres tonteries, que a Catalunya, en les eleccions, "va imperar el militarisme exacerbant". Uobre noi, on l'ha vist el militarisme exacerbant? En Macià, que vol

poè menys que suprimir l'exèrcit, o almenys fer-lo voluntari, que els fills de Catalunya no vagin a servir fora de la nostra terra, i que fins pensa en fer les guerres impossibles? Serà perquè figurà en la candidatura per Barcelona el comandant Franco? Per què després, en la segona elecció per les minories, sortiren elegits l'ex-comandant Jiménez i l'ex-capità Sediles? Es per això, sant cristià?

Doncs, si és per això, és ben poca cosa i ha errat el tret. Els homes de l'Esquerra Catalana no tenen res de militaristes, sinó tot el contrari. Els militars, o ex-militars alludits suara, els poble els elegí lliurement; dos d'ells en una elecció en la qual l'Esquerra Catalana no hi prengué part. Per tant, no n'hi ha per acusar, ni de molt, les eleccions de Catalunya, on, amb excepció de Barcelona, no es presentà cap militar, ni ex, d'un sentit militarista exacerbant. Ni amb exacerbament, ni sense exacerbant foren militaristes les eleccions de Catalunya, sinó civils, eminentment civils, fora que aquell noi ho hagi somniat com de vegades somnien les criatures amb soldats.

CRISI DE BALNEARIS

—N'hi ha que prenen les aigües... altres que fan aigües... haurém de tancar la porta.

Notes breus

FINANCES

S'ha cotitzat el dollar a 11'73. No és un canvi rècord, però hi manca ben poca cosa. La pendent que porta la pesseta fa preveure que anem a ultrapassar la marca més pobre que té registrada la nostra divisa. Els valors, per altre costat, neguiteigen i desorienten les borses. Les finances espanyoles travessen una mala situació i el ministre no sap com sortir-se'n.

Passats els primers dies del canvi de règim, el ministre de Finances, trobant-se impotent per a donar solucions satisfactòries al problema monetari, declarà que li havia tocat un departament en la direcció del qual s'hi veia completament llec. Estàvem llavors en període transitori i la més elemental discreció política aconsellava de mantenir el ministre en el seu lloc. Nosaltres, des d'aquestes modestes planes, opinàrem exactament. Avui no opinem de la mateixa manera; avui entenem que la presència del senyor Prieto al cap de les Finances de la República és un gros error; és un perill per al erèdit del règim.

Un ministre que ha declarat una i deu vegades que es considera fracassat en la seva gestió i els fets palesen que tot allò que diu no són manifestacions de modèstia, ans entranyen una amarga veritat, no pot formar part del gabinet. Quan actuà contra l'organització bancària catalana, hom hi podia endevinar algun factor independent de l'ignorància; ara el desastre va prenent tal magnitud i la insuficiència és tan manifesta, que el Govern no pot fer-se'n solidari.

Una crisi avui no tindria les conseqüències polítiques que hauria tingut abans d'obrir-se el Parlament. Avui cal donar la sensació que la República està en situació d'apitjar i resoldre tots els problemes. Si el financer no està en bones mans—que no hi està—, cal canviar el ministre, sense escoltar les suggerències de cap partit polític que posi el seu interès en conservar la seva intervenció en el Govern, com ho fa creure la permanència dels senyors Prieto i Largo Caballero, malgrat els desencerts llurs en els respectius departaments.